Р Е Ш Е Н И Е
№ 43507

гр. София, 06.11.2026 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, **III КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ,** в публично заседание на 09.10.2026 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Десислава Корнезова
ЧЛЕНОВЕ: Боряна Петкова
Полина Величкова

при участието на секретаря Илияна Тодорова и при участието на прокурора Пламен Райнов, като разгледа дело номер **8135** по описа за **2026** година докладвано от съдия Десислава Корнезова, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.208-228 от АПК, във вр.чл.63в от ЗАНН.

Образувано е по касационна жалба на „НАПС ИНЖЕНЕРИНГ“ ООД, представлявано от А. Г. А., подадена чрез адв. В. П., срещу решение № 1557 от 03.05.2026г. на Софийски районен съд /СРС/, Наказателно отделение /НО/, 14-и състав, постановено по нахд № 2907/2026г.

В касационната жалба са въведени твърдения за неправилност на съдебния акт, поради постановяването му в противоречие с материалния закон и процесуалните правила.

Излага се, че изводите на съда не се основават на обективно, всестранно и пълно изследване на всички обстоятелства по делото, които да се установяват от доказателствата, разгледани както поотделно, така и в тяхната съвкупност.

Съдът е отказал да събере показанията на Т. С. С., което представлявало съществено ограничаване на правото на защита на дружеството и е довело до неразкриване на обективната истина. Съдът е постановил решението въз основа на декларацията на Т. С. С., но това лице било неграмотно и не можело да чете и пише. Поради това, съдът е бил длъжен да изследва дали декларацията действително изхожда от лицето, дали съдържанието й му е било прочетено и разяснено, дали е разбирало значението й. Съдът не е извършил необходимата проверка относно достоверността и произхода на декларацията, още повече, че актосъставителката Ш. Х. заявила, че на място на строителния обект не е предоставила възможност на лицето да попълни декларацията.

Липсвали доказателства за уговорка за работа между дружеството и лицето срещу получаването

на възнаграждение. При наличието на пряк свидетел, съдът е отказал неговия разпит и е предпочел да основе едностранно изводите си само на констатациите на контролните органи.

Касаторът, чрез своя процесуален представител адв. М. Ц.-А., моли да бъде отменено решението и делото да се върне за ново разглеждане от друг състав на СРС.

Ответникът – директор на Дирекция „Инспекция по труда“- С., чрез процесуален представител юрк. С. С., пледира жалбата да бъде отхвърлена. Решението било правилно и мотивирано, постановено въз основа на събрания доказателствен материал. Не били допуснати съществени процесуални нарушения, а наказанието е наложено за осъществен състав на административното нарушение, което е доказано от обективна страна. Чрез потвърждаване на наказателното постановление, СРС е постановил валидно, допустимо и правилно решение, без наличие на касационни основания, които да обуславят неговата отмяна. Претендира присъждане на юрисконсултско възнаграждение.

Представителят на Софийска градска прокуратура дава заключение, че решението следва да бъде потвърдено.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД С.-град, след като прецени доказателства и касационни основания по реда на чл. на чл.218 АПК, приема за установено от фактическа и правна страна следното:

Касационната жалба е НЕОСНОВАТЕЛНА.

С решение № 1557 от 03.05.2026г., постановено по нахд № 2907/2026г. на СРС, НО, 14-и състав е потвърдено наказателно постановление № 22-2500782/02.02.2026г. на директор на Дирекция „Инспекция по труда“- С., с което „НАПС ИНЖЕНЕРИНГ“ ООД, представлявано от А. Г. А. на основание чл.416, ал.5, във вр. чл.414, ал.3 КТ е наложена имуществена санкция в размер на сумата от 1 100, 00 (хиляда и сто) евро, за нарушение по чл.62, ал.1, във вр.чл.1, ал.2 КТ.

Първоинстанционният съд е събрал показанията на свидетеля Ш. Ш. Х., както и писмените доказателства, приобщени по реда на чл.283 НПК. Обоснован е правен извод, че при провеждане на административнонаказателното производство не са допуснати съществени процесуални нарушения, правилно е бил приложен материалният закон, като е доказано извършването на деянието по чл.62, ал.1, във вр. чл.1, ал.2 КТ и законосъобразно е била ангажирана отговорността на работодателя.

Пред настоящата инстанция не са ангажирани нови писмени доказателства по см. на чл.219, ал.1 АПК.

На основание чл.220 АПК съществува забрана за фактически установявания в касационното производство, като съда трябва само да прецени дали правилно са приложени материалноправните норми.

Констатирано е на 23.10.2025г., че в УПИ II-1416, 1417, кв.42, местност „Камбаните-М. 4“ се изгражда обект „Многофамилна жилищна сграда с офис, подземни и надземни гаражи, паркоместа, дизел генератор и помещение за трафопост“. Т. С. С. е извършвал строителни дейности на този обект, като „общ работник“ с работно време от 8:00 до 17:00 часа, без да има сключен трудов договор с „НАПС ИНЖЕНЕРИНГ“ ООД, представлявано от А. Г. А.. Съставен е бил АУАН № 22-2500782/05.12.2025г. за нарушение по чл. 62, ал.1 КТ. Въз основа на този акт е издадено наказателно постановление № 22-2500782/02.02.2026г. на директора на Дирекция „Инспекция по труда“- С..

Решението е правилно, защото е постановено в съответствие с материалния закон. Съображенията за това са следните:

В касационното производство не се решава материалноправния спор между страните, а същото има за предмет правилността, респ. допустимостта и действителността на въззивното решение. Касационният съд изследва съответствието на решението с материалния закон, въз основа на

фактите, установени от първата инстанция. Дейността му се свежда единствено до проверка, дали фактите са подведени вярно под хипотезата на съответната норма и дали правилно са приложени предвидените в нея последици.
При разглеждане на спорове за отмяна на наказателни постановления, районният съд е винаги инстанция по същество- чл.63, ал.1 от ЗАНН. Това означава, че трябва да извърши цялостен контрол за законосъобразност, независимо от основанията, посочени от жалбоподателя- арг. от чл.314, ал.1 от НПК, във вр.чл.84 ЗАНН.
Споделят се съображенията на СРС, че в административнонаказателното производство не са допуснати съществени процесуални нарушения, които да са ограничили или накърнили упражняването на правото на защита на касатора. В изискуемата конкретика е очертано времето, мястото, механизмът на нарушението и обстоятелствата, при които същото е намерило проявление в обективната действителност. Спазени са били сроковете по чл.34, ал.1 и ал.3 ЗАНН.

Правилно е прието, че наказателно постановление № 22- 2500782/02.02.2026г. е издадено в съответствие с материалния закон. Установеното по надлежния ред нарушение на чл. 62, ал.1, във вр. чл.1, ал.2 КТ, правилно е подведено под санкционната разпоредба на чл. 414, ал. 3 КТ, като наказанието „имуществена санкция“ е в границите на регламентираните размери.

Действително осъществилата се фактическа обстановка се установява по безспорен начин от събрания доказателствен материал и е подведена под релевантните по време, място и лица разпоредби. Очертани са основните елементи на съставомерно деяние по чл.6 ЗАНН – престиране на работна сила в полза на работодател при наличие на съществените елементи на трудово правоотношение, без да е сключен писмен трудов договор.

Между Т. С. С. и „НАПС ИНЖЕНЕРИНГ“ ООД е съществувало трудово правоотношение, което не е било уредено по изискуемия нормативен ред - чрез сключване на писмен трудов договор. Видно от декларацията на Т. С. С., трудът е извършван системно в продължение на 2-3 седмици, по предварително уговорени часове, с които същият се е съобразявал. Мястото на полагане на труда е в жилищна сграда, в процес на строеж. От показанията на свидетеля Ш. Ш. Х., се установява, че на 23.10.2025г. лицето е било заварено да изпълнява строително-монтажни дейности /зидане на стени с тухли/ на 6-та етажна плоча на обекта.

Съгласно чл. 1, ал. 2 от КТ, отношенията при предоставянето на работна сила се уреждат само като трудови. Съобразно чл. 61, ал. 1 КТ и чл.62, ал.1 от КТ, трудовият договор се сключва писмено между работника или служителя и работодателя, преди постъпване на работа. Правилен е извода на съда, че лицето е предоставяло работна сила за касатора, като е осъществявало трудова дейност, при работно време от 8:30 до 17:00 часа, на конкретно работно място. С Т. С. С. не е бил сключен трудов договор в писмена форма, поради което законосъобразно е ангажирана административнонаказателната отговорност на касатора на основание чл. 414, ал. 3 от КТ.

Съгласно чл. 416, ал. 1 от КТ, редовно съставените актове имат доказателствена сила до доказване на противното. Тя не е обвързваща за съда по см. на чл. 14, ал. 1, чл. 305, ал. 3 от НПК, вр. чл. 84 от ЗАНН и Постановление № 10/1973 г., поради което се цени наред с всички останали доказателства. Обективираното в АУАН не се опровергава от доказателствената съвкупност, напротив – потвърждава се изцяло. Фактическата обстановка от 23.10.2025г. е изяснена непротиворечиво, като не се констатират разминавания в словесното описание на деянието в АУАН и НП.

Досежно възражението в касационната жалба, че съдът не е допуснал до разпит работника, е необходимо да се изложи, че в проведеното открито заседание на 30.03.2026г., процесуалният представител на касатора не е конкретизирал лицето / чрез три имена/, чиито

показания е желаел да бъдат събрани и какви факти и обстоятелства ще бъдат установявани. Общото изявление „да се допусне до разпит лице, присъствало на проверката“ води до невъзможност да се прецени, дали доказателственото искане е необходимо и относимо, за изясняване на фактическата страна на спора. За първи път пред тази инстанция се навежда твърдение, че Т. С. С. е неграмотен, като ако касаторът е считал, че подписаната от лицето декларация е неистински документ, е следвало да направи оспорване в хода на съдебното следствие.
Въззивният съд е описал относимите факти и обстоятелства, включени в предмета на доказване. Отговорено е изчерпателно на всички възражения на защитата, както и е обяснено кои доказателства се кредитират и поради какви причини. При условията на чл.221, ал.2 от АПК, съдът препраща към мотивите на решението, без да е необходимо същите да бъдат повторно излагани и преповтаряни.
В заключение, решението е правилно на основание чл.348, ал.1, т.1, във вр. ал.2 от НПК и по реда на чл.221, ал.2 АПК следва да бъде потвърдено. Не се констатираха служебно основанията за касирането му по см. на чл.218, ал.2 АПК, във вр.чл.209, т.1 и т.2 АПК.
При този изход на делото, в полза на ответника се присъждат разноски за осъществено процесуално представителство от юрк. С. С.. Те се определят в размер на сумата от 66, 47 евро (шестдесет и шест евро и четиридесет и седем цента), съответстващи на 130,00 (сто и тридесет) лева, на основание чл.37 ЗПП, във вр.чл.27е от Наредбата за заплащането на правната помощ.

По изложените съображения, АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД С.-град, III касационен състав на основание чл.221, ал.2 АПК, във вр.чл.63в ЗАНН

Р Е Ш И :

ОСТАВЯ В СИЛА решение № 1557 от 03.05.2026г., постановено по нахд № 2907/2026г. на Софийски районен съд, Наказателно отделение, 14-и състав.
ОСЪЖДА „НАПС ИНЖЕНЕРИНГ“ ООД, представлявано от А. Г. А., ЕИК[ЕИК], със седалище и адрес на управление: [населено място], район „В.“,[жк], [улица], да заплати на Дирекция „Инспекция по труда“- С., с адрес: [населено място], [улица], сумата от 66,47 евро (шестдесет и шест евро и четиридесет и седем цента) на основание чл.63д, ал.4 от ЗАНН.
РЕШЕНИЕТО е окончателно на основание чл.223 АПК и не подлежи на обжалване и протест.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ: 1.

2.